

Nataša Velikonja

Če greš domov ali kaj

Odlomki

I.

Nikdar se ne vprašam, čemu je treba nekaj prešteti, zakaj nekaj zapisati, od kdaj govorimo, kot dihamo: sem in tja, nikamor, in potem si tu ali tam vse izmislim. Dobro je, da obstaja nekaj točk, kjer verjameš, da je tvoje zanimanje vsaj nekoliko zaustavljeno.

III.

Moja psiha ima neskončno videnj in vsa zapovrstjo se motijo, zlomljen objektiv posluša tuje dialoge. In vendar je jutro zelo lepo: zjutraj si zelo lepa. Vsa magija ima zjutraj izvire, besede sedajo drugačne drugače, vsepovsod, kjer jih pišem.

V.

če je bila to zima vse tisto blago šali plašči mokri lasje s krpami snega ob krajiščih polna soba obšalnikov polna soba tkanine teče svila zamika z lastnostjo hitrega gubanja. dirjam hkrati bivam želja potreba in kar je še takega v vsako svojo kožno gubo te prelivam z dlanmi te za boke nosim za telo ob oken-skem steklu prisluhnem v gubo v prostor. koliko je še tega: vsega.

VIII.

nikdar nisem prepričana, ali se glas sklada z napisanim.
vedno izstopi neka nova dimenzija, najširše variante,
ko ne želim drugačnega. nič ni nenadomestljivo, le enako ni.
za vse nazaj sva narazen, koliko je to zdaj in koliko bo čez
čas. o ničemur ne zaupam: vedno se izkaže, da je cel grad
ali stolp izpeljank zadaj. še zatipam ne, že se prerine
skozme s polnim telesom besed. preprosto je nekaj pripove-
dovati in vedeti ali se nečesa bati že vnaprej, a koliko
časa potem to zdržiš. preveč si vsepovsod in premalo tu;
nikjer se ne najdeva, če greš domov.

X.

zaradi ure obiska spustim cel dan in nikdar
ne razmišljam o tem, nikamor ne drezam, tako
je in noče ven noče ven vse te knjige so šle
slike so šle kreme škatle vse obleke so šle
cela gora traparij je šla vse je šlo ti pa nočeš ven
saj veš kako dnevi ginevajo kar izginejo naenkrat
je bil osemnajsti marec čudovit čas čudovite situa-
cije navsezadnje je le nekako vseeno kakšne kvalite-
te pridevnik vstavim situacija pač ostane.

XIII.

vsak dan je takšen, da smo ljudje lahko skupaj
ali narazen, lahko smo nekaj malega dni skupaj
in potem vse ostale narazen. zbolela bom od
dvojnih možnosti in slej ko prej se le ena izide.
kot bi lahko kaj pomagalo, me nekdo s spravlljivo
kretnjo poboža z odprto dlanjo po prsih pod široko
modro bluzo. komu naj sedaj še lažem o vzrokih
tekstov.

XIV.

ni je sekunde, ki bi se izmuznila z drugačno vsebino:
dnevi, ki imajo po štiriindvajset ur, eno čez drugo v
surovem mimobežju. dnevi imajo štiriindvajset ur plus
nekaj drugih nepomembnih lastnosti. ničesar ni, kar bi
me od njih odvrnilo ali vsaj vrnilo vanje; namesto tega
gledam fotografije z ledenimi svečami.

XV.

zebe me in okno imam na stežaj odprto in radiator
 zaprt in nekaj bi jedla in nekam bi šla in počela
 druge stvari in menda imam glavo kot tisti leseni
 pivniki, a vsega tega ne bi vedela, če bi bila tu.
 kakšni so aksiomi, po katerih imaš nekoga rad.

XVI.

ti tvoji lasje nori
 vedno samo za čop iz odej in rjuh
 ravno toliko, da pomisliš,
 kje se nadaljuje.